

δεξιόστων κυρίων ὀνομάτων, ὡς προεβρέθη, ἡ κοπίς σημαίνει τὸ φωνῆεν I ἢ E· τὸ πτηγόν, OY· ἡ χεὶρ Δ ἢ T· ὁ τετράγωνος *Μαλακδρος*, δασεῖαν αὐ παρὰλληλοι ἠνωμένοι γραμμαὶ, M· ὁ βραχίων, A· ὁ *Λέων* A· τὸ τμήμα κύκλου K. Μόνον δὲ τὸ τελευταῖον σημεῖον εἶναι ἰδιογραφικόν, καὶ δηλοῖ τόπον, ὥστε ἐξ ὅλων τούτων τῶν ἱερογλύφων συντίθενται αἱ λέξεις **ΙΕΟΥΤ' ΜΑΛΚ** ἦτοι *Ἰουδαίων βασιλεὺς*, ἡ αὐτὴ ἐπιγραφή ἦν κατ' ἔθος ἠξεύρομεν ὅτι ἐπέγραψαν καὶ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος.

Εἰς δὲ τὴν ἀπέναντι εἰκόνα, ἣτις παριστᾷ τὸν Σέσωστριν ἀποκεφαλίζοντα διὰ μιᾶς πολυαρίθμους ἐχθροὺς *Μαύρους*, *Ἀραβας*, *Ἰουδαίους*, ἐνώπιον τοῦ *Ὀσίριδος*, τὰ δύο πλαίσια, τὰ ὑπεράνω καὶ ἔμπρὸς τῆς πύρας τοῦ βασιλέως, περιέχουσι τὰ δύο ὀνόματα αὐτοῦ, τὸ βασιλικόν καὶ τὸ ἰδιωτικόν. Ὑπὸ τὸν ἀριστερὸν ἀγκῶνά του φαίνονται δύο σημεῖα, *θρύον* καὶ *μέλισσα*. Περὶ τοῦ πρώτου, ὡς φαίνεται, λέγει ὁ *Πλούταρχος* (Π. Ἰσ. καὶ Ὀσιρ. κς.) *Θρύον βασιλέα καὶ τὸ νότιον τοῦ κόσμου γράφουσι*· περὶ δὲ τῆς *μελίσης*, ὁ μὲν *Ὡραπόλλων*· *λαδὸν πρὸς βασιλέα πειθήνιον δηλοῦντες μέλισσαν ζωγραφῶσιν*. Ἄλλ' ὀρθότερον, φαίνεται, ὁ *Χαιρέμων* (ἐν *Τζέτση*)· *ἀντὶ βασιλέως μέλισσαν ἔγραψον*. Κατὰ ταῦτα φαίνεται ὅτι *θρύον* καὶ *μέλισσα* ἐδήλου· *βασιλεὺς τοῦ νότου καὶ τοῦ βορῆα* (τῆς νοτίας καὶ βορείας Αἰγύπτου). Τὴν αὐτὴν σημασίαν ἔχει καὶ τὸ σημεῖον ἀνωθὲν τοῦ ἔμπρὸς καὶ ὑπὲρ τὴν πύραν πρώτου πλαισίου· τμήμα κύκλου καὶ ὑπ' αὐτὸ δύο γραμμαὶ παραλληλοὶ,· *ἀρχων τῶν δύο κόσμων* (ἦτοι τῶν δύο μερῶν τῆς Αἰγύπτου). Ὅπισθω δὲ τοῦ ἀριστεροῦ ποδὸς τοῦ Σεσώστριδος ὑψοῦται ἡ βασιλικὴ αὐτοῦ σημαία, περιέχουσα ἓνα τῶν διακριτικῶν τίτλων του, ὑποτιθεμένη δὲ ὅτι φέρεται ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ὀπαδοῦ αὐτοῦ, ὅστις εἰς τὴν δεξιάν κρατεῖ σκήπτρον κεκοσμημένον διὰ προτομῆς τοῦ βασιλέως. Αἱ σημαῖαι αὗται λαξεύονται ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῶν ὀβελίσκων, ὡς ὑπάρχουσι καὶ ἐπὶ τῶν τεσσάρων πλευρῶν τοῦ τῆς *Κωνσταντινουπόλεως*. Ἀρχεται δὲ καὶ ἡ παρούσα ὡς καὶ πᾶσαι αἱ τοῦ ὀβελίσκου, διὰ τοῦ τιαροφόρου ἱερακοῦ. Ἐπειτα δὲ ἔπονται καὶ ἐν ταύτῃ καὶ ἐν ἐκείναις (τοῦλάχιστον ἐπὶ τῶν τριῶν πλευρῶν, κατὰ τὸ ἐν τῷ *Τηλεγράφῳ* ἀτελέστατον διάγραμμα) ὁ βουὸς καὶ ὁ βραχίων, δι' ὧν διακρίνεται ἡ δεκάτη ὀγδόη δυναστεία. Ὡστε, ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς φέρ' εἰπεῖν πλευρᾶς τοῦ ὀβελίσκου τῆς *Κωνσταντινουπόλεως*, ἀφαιρέσιων τῶν παραστάσεων τοῦ πυραμιδίου καὶ τῆς ἐπ' αὐτὴν, αἵτινες εἰσὶν οὐχὶ ἱερογλύφα, ἀλλ' εἰκόνες, ἐμφαίνουσαι προσκύνησιν, ἀφαιρέσεως ἔπειτα τῆς σημαίας, ἣτις περιέχει τὸν διακριτικὸν τίτλον τοῦ βασιλέως, ἀφαιρέθέντος προσέτι καὶ τοῦ ὑπ' αὐτὴν πλαισίου, περιέχοντος τὸ ὄνομα αὐτοῦ, μόλις μένουσι κατὰ τὸ ἐν τῷ *Τηλεγράφῳ* διάγραμμα, εἰκοσι σημεῖα δια τὸ λοιπὸν καίμενον.

Τέλος πρέπει νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι ἡ ὑποτιθεμένη μετάφρασις ἐκείνη, εἶναι ἐφ' ἐκάστης πλευρᾶς δῆθεν ἄρτια. Ἐν τούτοις ὁ ὀβελίσκος τῆς *Κωνσταντινουπόλεως* δὲν σώζεται πλήρης, ἀλλ' εἶναι κατὰ τὸ κάτω

μέρος αὐτοῦ, τίς οἶδε μετὰ πόσων ἱερογλύφων, ἠκροτηριασμένος.

Ταῦτα καὶ περὶ τοῦ ὀβελίσκου. Καὶ ἐνταῦθα ὡς καὶ ἐν πάσῃ τῇ διατριβῇ περιοριζόμεθα ἐκθέτοντες καὶ παραθέτοντες. Ἐκαστος δ'· ἑξαγάγη οἷα συμπύρασματα τῷ ὑπαγορεύει ἡ ἰδία αὐτοῦ κρίσις. (*)

Η ΕΥΔΑΙΜΩΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

Πλανώμενος ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν εἰς τὰς ὁδοὺς τοῦ Λονδίνου μετὰ τοῦ νέου Λόρδου Γουλιέλμου Σ^{***}, ὅστις εἶχε φιλοφρόνως ἀναλαβεῖ νὰ μὲ ξεναγήσῃ, παρέτηρσα κατὰ μίαν γωνίαν τῆς πλατείας τοῦ *Τραφαλγάρ* πλήθος πολὺ συνηγμένον. Τοῦτο δὲν εἶχε τί τὸ παράδοξον, διότι αἱ τοῦ Λονδίνου ὁδοὶ καὶ πλατεῖαι εἰσὶ πανταχοῦ καὶ πάντοτε ἀπέραντος πλήθους συναγωγῆ. Ἐίλκυσεν ὁμως τὴν προσοχήν μου ἐπιγραφή τις ἣν διέκρινον ὑπεράνω τῶν κεφαλῶν τοῦ λαοῦ, καὶ ἣτις ἐφαίνετο οὔσα τῆς συζήτησιν ἐκείνης ἡ ἀφορμῆ. Ἦτον δὲ ἡ ἐπιγραφή **Η ΕΥΔΑΙΜΩΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.**

— Ὅτι ἡ ἐντελής εὐδαιμονία εἶναι σπανία ἐπὶ τῆς γῆς, τὸ ἠξεύρον, εἶπα εἰς τὸν Λόρδον Σ^{***}. Ὅτι δὲν εὐρίσκεται ἴσως οὐδὲ εἰς τῶν ἀνθρώπων ἐντελῶς καὶ διαρκῶς εὐδαιμών, καὶ ἐτι ὀλιγώτερον ὀλοκλήρως οἰκογένεια, τὸ πιστεύω. Ἄλλ' ὅτι, εὐρεθὲν ἄπαξ τὸ σπάνιον τοῦτο φαινόμενον, ἤθελεν ἐκτεθῆ εἰς τὰς ὁδοὺς ὡς ὁ Ὀραγκουτάνος καὶ ὡς ὁ Ἰμποπόταμος, τοῦτο δὲν τὸ περιέμενον οὔτε ἀπὸ τῆς Ἀγγλίας τὴν . . . τὴν . . . φιλοσοφίαν.

— Τὴν ξενοτροπίαν, ἤθελες νὰ εἰπῆς, ἀπεκρίθη γελῶν ὁ Γουλιέλμος.

— Ἔστω, εἶπα ἐγώ. Ἡ λέξις διὰ τὴν περίστασιν δὲν εἶναι πολὺ ἀύστηρά. Ἄλλὰ δὲν πλησιάζομεν, νὰ χερῶμεν καὶ ἡμεῖς ἐξ αὐτοψίας διὰ τὴν εὐδαιμονίαν τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἵτινες ἀμφιβάλλω ἂν καὶ εἰς τὴν στιγμήν ταύτην, ὅταν προσχαίνοντα περιῶνται ὅλα τὰ περιτρίμματα τῶν ὁδῶν, εἶναι πολὺ εὐδαιμόνες;

— Ὡ! νομίζω ὅτι ἡ δημοσιότης δὲν τοὺς ἐνοχλεῖ παντελῶς, ἀπήντησε γελῶν πάντοτε ὁ Γουλιέλμος. Ἄλλ' ἄς πλησιάζωμεν.

Καὶ ἀνεμίγημεν εἰς τὸν ὄχλον. Ἐλθόντες δὲ πλησίον, εἶδαμεν ἐπὶ τροχῶν ἐστηριγμένον εὐρύχωρον κλωβίον ὡς μικρὸν θάλαμον, καὶ ἐν αὐτῷ ζώων διάφορα εἶδη, τῆς κιδωτοῦ ἐπιτομῆν ἢ ἀπόσπασμα. Μέλαινα καὶ καλλίθριξ γαλῆ ἐκάθητο εἰς τὸ μέσον, βεβυθισμένη εἰς τρυφηλὴν ὑπνηλότητα, καὶ οἱ ἡμίκλεισοι ὀφθαλμοὶ τῆς ἀπεδείκνυον ὅτι τὸ ἐπίθετον *εὐδαιμών* εἰς τοῦτο καὶ τὸ μέλος τῆς οἰκογενείας ἐντελῶς ἐφηρμόζετο.

Πλησίον δὲ τῆς γαλῆς ἐσχίρτα ζωηρὸν κυνάριον, ἐνίστατε τρίβον τὴν κεφαλὴν εἰς τὴν ῥάχιν τῆς, ἐνίστατε δάκνον μὲ ἄκρους τοὺς ὀδόντας τὰ αὐτῆς ἢ τὴν οὐρὰν τῆς, ἐν ᾧ

(*) Ὁ ἰδιοκτήτης τῶν χειρογράφων καὶ ἐρμηνευτὴς τῶν ἱερογλύφων μᾶς ἀπελεῖ ἐν τῷ Ἀριθ 381 τοῦ *Τηλεγράφου*. Ἄν μὲν ἐβρίσκηθῃ τὸν περιφρονήσωμεν, ἀν κακουργήσῃ ευκαφαντῶν, θὰ τὸν ἐνδύσωμεν.

ἐκείνη μὲ φωνὴν σιγαλὴν ἐφαίνετο φιλικῶς παραπονομένη ὅτι τὴν προὔκαλει εἰς παιγνίδια καὶ δὲν τὴν ἄφηνεν εἰς τὴν ἡσυχίαν τῆς. Ἐν τούτοις δὲ μεταξύ τῶν δύο ἐμπροσθίων ποδῶν τῆς, καταρυγῶν ἐκεῖ ὡς εἰς ἄτυλον, ἐκάθητο ποντικὸς, καὶ ἐτραγάλιζε κέρυον, ἐν ᾧ γλαυξ, ἰσταμένη ἐπὶ ράβδου τῆς ἀνω διαιρέσεως τοῦ κλωβοῦ, ἐκλινεν ἐναλλάξ τοὺς δύο στρογγύλους τῆς ὀφθαλμοῦς πρὸς τὸν εὐωχούμενον, καὶ ἐφαίνετο βλέπουσα αὐτὸν ζηλοτύπως· ἀλλ' εἴτε ἀπὸ σέβας πρὸς τὸν ἀνυχωτὸν προστάτην αὐτοῦ, εἴτε ἀπὸ ἴδιον αἴσθημα δικαιοσύνης, οὐδὲν ἐπεχείρει κατὰ τῆς ξένης ιδιοκτησίας. Εἰς ἄλλην δὲ γωνίαν χελώνη, ἀνυπόπτως προτείνουσα τὴν κεφαλὴν, καὶ ἀκακὸν ἐκφρασίην δίδουσα εἰς τοὺς μέλανας ὀφθαλμοῦς τῆς, συνεστίατο ἐξ ἑνὸς θρύου μετὰ τοῦ ἀκανθοχοίρου, ὅστις εἶχεν εἰρηρικῶς πρὸς τὰ ὀπίσω συνεσταλμένα τὰ βέλη του. Οὐδέτερος δὲ τῶν συνδατηγμένων ἐφαίνετο παραργιζόμενος κατὰ τῶν ἐπεμβάσεων ἑνὸς πίθηκος, ὅστις ἀνωθεν ἐξέτεινε τὴν χεῖρα ἐνίοτε, ἐκοπτεν ἐν φύλλον τοῦ θρύου, καὶ τρώγων ὁ ἴδιος, ἐδίαζε νὰ φάγη καὶ ἕνα μικρὸν λαγῶν, ὃν ἐκράτει εἰς τὴν ἀγκάλην του, ἐν ᾧ στρουθία, ποικιλίδες, καὶ ἄλλα πτηνά, ἐκάθητο ἀνενοχλήτως πότε εἰς τὴν βράχιν πότε εἰς τὴν κεφαλὴν του. Αὕτη ἦτον ἡ εὐδαίμων οἰκογένεια.

Ἐν τούτοις ὅσον διασκεδαστικὸν καὶ ἂν ἦτον τὸ θέαμα τοῦτο διὰ τὸν ὄχλον, ὅστις ἐκάγχαζε προϊστάμενος, δι' ἡμᾶς ὁμοῦς ἐφαίνετο οὐχὶ λίαν ἀξιοπρεπῆς, οὐδὲ φύσεως ὅσπερ ν' ἀναγκαστῆ ἐμὲ μάλιστα, ὅστις εἶχον τὴν ἀξίωσιν ἐν ὀλίγαις ἡμέραις νὰ ἰδῶ ὅσα περίεργα περιέχει τὸ Λονδίνον, περισσότερα ἢ λαδὴ σχεδὸν ἀπ' ὅσα περιέχει ὅλος ὁ λοιπὸς κόσμος. Ἀνεχωρήταμεν ἐπομένως, ἀπ' οὗ ὁ φίλος μου, προσφωνήσας τὸν κτηνοτρόφον ἐξ ὀνόματος, τῷ ἐρρίψεν εἰς τὸν πῖλον τινὰ σελίνια. Καθ' ὁδὸν δὲ μ' ἐχλεύαζε διὰ τὴν εὐπιστίαν μου, καὶ μοὶ ἔλεγεν ὅτι εἰς τὴν ζωὴν καὶ μάλιστα ἐν Λονδίῳ, πολλὰς καὶ δεινότερας ἀπάτας θὰ πάθω, ἂν δὲν μάθω νὰ μὴ λαμβάνω τὰς ἐπιγραφὰς κατὰ γράμμα.

— Ἀλλ' αὐτὴν, τῷ εἶπα μειδῶν, τὴν πρώτην ἀπάτην ὡς μέγα πάθημα δὲν τὴν θεωρῶ, καὶ δικαιότεραν ἀφορμὴν θὰ σοὶ δώσω νὰ μὲ χλευάσῃς, ὁμολογῶν σοὶ ὅτι ἀγαπῶ τὰ ζῶα πολὺ, καὶ μοὶ ἀρέσκει νὰ βλέπω τὰ παιγνίδια τῶν καὶ νὰ σπουδαζῶ τὰ ἦθη τῶν. Θὰ ἤμην τῷ ὄντι πολὺ περίεργος νὰ μάθω πῶς τὰ ἀλλόφυλα ἐκεῖνα ζῶα κατωρθώθη νὰ ζῶσιν ἐν εἰρήνῃ καὶ φιλίᾳ ἀδελφικῇ;

— Ὡς πρὸς τοῦτο, μοὶ εἶπεν ὁ Γουλιέλμος, ἤμπορῶ νὰ εὐχαριστήσω τὴν περιέργειάν σου. Ἴδεις ὅτι γνωρίζω τὸν φύλακα αὐτῶν· ἦτον ποτὲ ὑπὸν ἡγετῆς εἰς τὸ ὑποστάσιόν μου. Δι' αὐτοῦ ἤξεύρω ἂν ὄχι ὅλην τὴν ἱστορίαν τῶν, τοῦλάχιστον μέρος αὐτῆς. Ἄν εἴσαι, ὡς λέγεις, περίεργος νὰ τὴν μάθῃς, εἰμ' ἔτοιμος νὰ σοὶ τὴν διηγηθῶ ἐνᾧ βαδίζομεν.

Πρὸ τινῶν ἐτῶν, ἤρχισε διηγούμενος, ἐγίνετο παρανάλωμα τοῦ πυρὸς ἐν τῶν μεγάλων τῆς Γλασκῶης βαμβακουργείων, καὶ ἐν αὐτῷ ἐκῆ ἐργάτης ἱκανὸς καὶ τίμιος, ὅστις ἔτρεφε γυναῖκα καὶ δύο παιδία. Ὁ υἱὸς του, Δίκ ὀνομαζόμενος, δεκαετῆς ὅταν συνέβη ἡ

συμφορὰ, ἠργάζετο καὶ αὐτὸς εἰς τὸ ἐργοστάσιον. Ἀλλ' ἡ πυρκαϊὰ τὸν ἐστέρησεν ἐπίσης τοῦ μικροῦ ἐργου καὶ τοῦ μικροῦ πόρου του, ὥστε ἡ ὀρφανὴ οἰκογένεια ἀπέζη ἥδη πονήρως καὶ ἐλσεινῶς ἡμέραν μεθ' ἡμέραν ἐκ τοῦ δημοσίου ἐλέους.

Τοῦτο ὁμοῦς ἐπίεζε τὴν εὐαίθητον καὶ δραστηρίαν ψυχὴν τοῦ Δίκ. Πολλάκις ὅταν κατῴρθου ὅπως δῆποτε νὰ κερδίσῃ τεμάχιον ἄρτου, τὸ ἔφερεν εἰς τὸν οἶκον, καὶ λέγων ὅτι ὁ ἴδιος ἐραγεν, τὸ εἶδεν εἰς τὴν ἀδελφὴν καὶ εἰς τὴν μητέρα του, καὶ ἐκοιμάτο νήστης· καὶ ἄλλοτε, ὅταν ἐβλεπε τὴν ἐσχάτην πενίαν τῶν, καὶ ἐνθυμεῖτο ὅτι εἰς τὸ μέλλον καὶ ἡ ἀνεπαρκὴς αὕτη πηγὴ τῶν ξένων βοηθημάτων ἐμιλλε νὰ στερεώσῃ, ἤρχιζε νὰ κλαίῃ, καὶ διελογίζετο ἂν δὲν ἐδύνατο νὰ εφεύρη τί πρὸς ἀνακούφισιν τῆς οἰκογενείας του. Εἰς τὰς ἀργὰς ὥρας του, καὶ φεῦ! ὄλαι ἦσαν ἀργαί, —κατῴρθωσθε μ' ἐν μαχαίριδιον καὶ μετὰ τινὰ ξυλάρια νὰ κατασκευάσῃ κλωβίον, καὶ ἐξερχόμενος εἰς τοὺς ἀγρούς, ἡ ἀναβρίχόμενος εἰς τὰ ὠραία δένδρα τὰ σκιαζόντα τῆς Κλύδης τὰς ὄχθας, ἀνεζήτει μετὰ τῶν κλαδῶν τὰς φωλεὰς, καὶ μετὰ τὴν ἐπιδειξιότητα γαλλιδέως ἐρρίπτετο ἐπ' αὐτάς, συνελάμβανε τὰ μικρὰ στρουθία, καὶ τρέφων αὐτὰ ἔπειτα, τὰ ἔφερεν εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ τὰ ἐπώλει.

Εὐκίνητος, ἀκάματος καὶ ἐπίμονος, ὁ Δίκ μετὰ τινὰ γύμνασιν τοσαῦτον ἐπέτυχεν, ὥστε σχεδὸν τακτικῶς ἀνὰ πᾶν σάββατον ἤρχετο πρὸς τὴν μητέρα του, τὴν ἐρίλει περιπαθῶς, καὶ τῇ παρέδιδε μικρὰν ποσότητα, δι' ἧς ἐπῆρκει εἰς προμήθειαν τοῦ ἐπιουστίου ἄρτου τῆς ἐβδομάδος, χωρὶς ὁμοῦς οὔτε διὰ τῆς χορηγίας ταύτης, οὔτε διὰ τῆς ἠνωμένης ἐργασίας τῆς μητρὸς καὶ τῆς θυγατρὸς, ὅταν ἐργασίᾳ εὕρισκετο, νὰ κατορθώσιν ἀκόμη ἢ ν' ἀποδυθῶσιν τὰ βράκη ἢ τὴν ἰσχυρὴν πείναν νὰ ἐκδιώξωσι τῆς φλιάς τῶν.

Ὁ Δίκ, τοῦτο βλέπων, ἀπεράσισε νὰ ἐπιτείνῃ τοὺς ἀγῶνάς του, καὶ πρὸς τοῦτο εἶχε καὶ ἰδιαίτερον ἐλαττήριον. Εἶχεν ἀνακαλύψει ὅτι ἡ ἀδελφὴ του, ἣτις ἦτον τινὰ ἔτη μεγαλύτερα του, ἠγάπα ἕνα νέον ἐκ τῶν γειτόνων τῶν, ἀλλ' ἡ πενία ἀμροτέρων ἦτον ἀνυπερβλητὸν πρόσκομμα εἰς τὴν ἐνωσίν τῶν, καὶ ἡ Ἐρριέττα ἦτον περίλυπος καὶ μελαγχολικὴ, διότι ὁ μνηστῆρ τῆς, ἐπ' ἐλπίδι νὰ κερδίσῃ μικρὰν τινὰ ποσότητα ὅπως δυνηθῆ νὰ τὴν νυμφευθῆ, εἶχεν ἀπέλθει εἰς Λονδίνον. Οὗτος εἶναι ὁ κτηνοτρόφος ὃν εἶδαμεν πρὸ ὀλίγου, καὶ ὅστις εἶχε ταχθῆ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἱπποκόμου μου. Ἡ φιλοτιμία λοιπὸν καὶ ἡ ἐπιθυμία ὅλη τοῦ Δίκ ἦτον νὰ κατορθώσῃ νὰ ταμειύσῃ μικρὸν κεφάλαιον δι' οὗ νὰ διευκολύνῃ τὴν εὐτυχίαν τῆς ἀδελφῆς του.

Εἶχεν ὠραίαν γαλῆν τῆς Ἀγκύρας, ἣν ἐθρεψεν ἐκ μικρᾶς, καὶ ἣτις τῷ ἦτον λίαν προσηλωμένη· διότι ὁ Δίκ ἦτον ἀγαθωτάτης διαθέσεως, καὶ ὅλα τὰ ἐμψυχαῦντα ὅσα τὸν περιεστοίχιζον, ἄνθρωποι ἢ ζῶα, τὸν ἠγάπων περιπαθῶς. Ἐδοκίμασε λοιπὸν διὰ τῆς κοινῆς του ἐπιβρόχης νὰ συνδέσῃ οὐ μόνον εἰς εἰρηνικὰς, ἀλλ' ἀκόμη εἰς φιλικὰς σχέσεις τοὺς δύο θανασίμους ἐχθροὺς, τὴν γαλῆν μετὰ τῶν πτηνῶν καὶ διὰ τῆς πραότητός του, διὰ τῆς δυνάμεως τῆς ἀγωγῆς καὶ τῆς συνηθείας, ἣτις δὲν εἶναι ἐλάσσων ἐπὶ τῶν ζώων ἢ

ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων, ἔπεισε κατ' ὀλίγον τὸ πονηρὸν ζῶον νὰ συζῆ κοινωνικῶς μετὰ τῶν πτερωτῶν αἰδῶν του, νὰ συντρώγῃ, νὰ συμπίῃ μετ' αὐτῶν, νὰ κοιμᾶται ἐν μέσῳ τοῦ παραχωδῶς ὀμίλου των, χωρὶς ν' ἀπλώνῃ τοὺς ὄνυχας διὰ νὰ συλλάβῃ ἢ νὰ σχίσῃ κἀνένα· ἐκείνους δὲ πάλιν νὰ ὑπομένωσι τὴν ὄψιν καὶ συνοικίαν τοῦ γαμφονύχου θηρίου, καὶ νὰ παίζωσι μετ' αὐτοῦ.

Κατέρθωσε δὲ καὶ ἔτι πλέον· ἐδίδαξε τὴν γαλῆν καὶ τὰ πτηνὰ νὰ παίζωσιν ἐν εἶδος παιγνιδίου, καὶ ἀπαρδειγμάτιστος ἦτον ἡ ἐπιδειξιότης μεθ' ἧς ἕκαστον ζῶον ἔμαθε μέχρι τέλους νὰ ἐκπληρῇ τὸ μέρος του. Ἡ γαλῆ συνεσπειροῦτο εἰς κύκλον, ἔθετε τὴν κεφαλὴν τῆς μεταξὺ τῶν δύο ἐμπροσθίων ποδῶν τῆς, καὶ εἰφαίνετο κοιμωμένη. Τότε ἠνοιγέτο τὸ κλωβίον, καὶ τὰ ζωηρὰ στρουθία ἐξορμῶντα διὰ μιᾶς, ἐκάθηντο ἐπ' αὐτῆς, καὶ τὴν ἐξύπνων κατῶντά τὴν μετὰ τὰ ῥάμφη. Ἐπειτα δὲ, διαιρούμενα εἰς δύο λόγους, προσέβαλλον τὰ μὲν τὴν κεφαλὴν, τὰ δὲ τοὺς μύστακας τῆς, χωρὶς τὸ ἡμερον ζῶον νὰ ταραχθῇ παντάπασιν ἀπὸ τὰς ἐνοχλήσεις των. Ἄλλοτε ἤρχετο καὶ ἐκάθηντο ἡ γαλῆ εἰς τὸ κλωβίον, ἐγλύφετο, καὶ ἐξέπεμπε τὸν συνήθη ἤχον τὸν ἀποδεικνύοντα τὴν ψυχικὴν τῆς φαιδρότητα· καὶ τότε τὰ πτηνὰ καταβαίνοντα, ἐκάθηντο εἰς τὴν ῥάχιν τῆς, ἢ ἐτχημάτιζον στέμμα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς, καὶ ἐκελαδούν καὶ ἐσιζον, ὡς ἂν ἐκάθηντο εἰς ἄσυλον δάσους συσκίου.

Ἄμα δ' ἐπίσθη ὁ Δίκ περὶ τῆς ἱκανότητος τῶν ὑποτρόφων του, τοὺς ἐξέθηκε μίαν ἡμέραν εἰς τὴν ἀγορὰν τῆς Γλασκῆς, ὅπου ἡ θεὰ τῆς ὠραίας ἐκείνης γαλῆς, ἡμέρως καθημένης ἐντὸς κλωβοῦ στρουθίων, ἐφάνη θεάμα τόσον νέον καὶ τόσον περιέργον, ὥστε δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ὁ ὄχλος συνέβρεε πρὸς τὴν παράδοξον θεάν, καὶ ὁ θαυμασμὸς τῶν θεατῶν ἐκορυφοῦτο ὅταν ἤκουον τὸν Δίκ νὰ κράζῃ ἕκαστον τῶν πτηνῶν ἐξ ὀνόματος, καὶ τὸ πτηνὸν φαιδρῶς νὰ πετᾷ πρὸς αὐτὸν, μέχρις οὗ ἐν πρὸς ἐν ἐλθόντα ἐκάθηντο ὅλα εἰς τὴν κεφαλὴν, εἰς τοὺς βραχίονας καὶ εἰς τοὺς δακτύλους του. Τὴν ἑσπέραν ἐκείνην ὁ Δίκ ἔδωκεν εἰς τὴν μητέρα του ἐπαρκῆς τῆς μελλούσης ἐβδομάδος ἐφόδιον, καὶ ἐταμίευσε συγχρόνως ποσότητα οὐκ εὐκαταρρόντων.

Ἄνα πᾶσαν ἐβδομάδα τὰ κέρδη του τῦξανον, καὶ ἀπὸ τῆς Γλασκῆς μετέβαινε καὶ εἰς ἄλλας τῶν παρακειμένων πόλεων, μέχρις Ἐδιμβούργης, πανταχοῦ τυγχάνων ἁμοίας ὑποδοχῆς. Μετὰ τὰ στρουθία ἤρχισε ν' ἀνατρέφῃ καὶ μεγαλύτερα πτηνὰ, μεταξὺ ἄλλων μίαν πέρδικα, ἧς ἡ προσήλωσις πρὸς αὐτὸν ἦτον τῶ ὄντι παράδοξος. Ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν τῶ διεφυγεν ἐν μικρὸν κανάριον, καὶ ἐπλανήθη εἰς τοὺς πέριξ κήπους. Ὁ Δίκ ἐλυπήθη δ' αὐτὸ ἐγκαρδίως, διότι τὸ ἀνέτρεφε διὰ μίαν νέαν Λαϊδὴν, ἧτις ἐμελλε νὰ τῶ πληρώσῃ ἀδρά διδάκτρα. Ἄλλ' ἰδοῦ, ἐξ ἡμέρας μετὰ ταῦτα, ἡ πιστὴ πέρδιξ περιπταμένη, ἀπαντᾷ τὸν δραπέτην, καὶ ἀρχίζει ἀπὸ κορυφῆς εἰς κορυφὴν τῶν ὑψηλῶν πτελεῶν νὰ τὸν διώκῃ πρὸς τὴν οἰκίαν, ἐνίοτε μὲν μικρὸν προπορευομένη, ἐνίοτε δὲ ἐπομένη καὶ ἐμποδίζουσα αὐτὸν νὰ παρεκκλίνῃ πρὸς δεξιὰ καὶ ἀριστερά, μέχρις οὗ τὸν ἐπανέφερεν εἰς τὸ πτηνοτροφεῖον, κατ' ἐκεῖ τὸν ἠνάγ-

κασε νὰ μείνῃ ἀκίνητος εἰς μαίαν γωνίαν, ὡς τιμωροῦσα αὐτὸν, ἐνῶ αὐτὴ περιεπέτα θριαμβευτικῶς.

Ὁ Δίκ ἦτον ἤδη εὐδαιμονέστατος, διότι καὶ τὴν μητέρα καὶ τὴν ἀδελφὴν του ἔτρεφε, καὶ ἦτον πεπεισμένος ὅτι ἐντὸς ὀλίγου ἤθελε κατορθώσει νὰ νυμφεύσῃ αὐτὴν αἰσίως. Ἀλλὰ θλιβερὸν συμβᾶν τὸν ἀπέσπασεν ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τῆς οἰκογενείας ἧς ἦτον ἡ πρόνοια. Συνάγων ποτὲ εἰς τοὺς ἀγροὺς χόρτα δι' ὧν ἔτρεφε τὰ πτηνὰ του, καὶ νομίσας τι νὰ εἴξ αὐτῶν βρώσιμα, ἔφαγεν ἐξ αὐτῶν· ἀλλ' ἦσαν φαρμακερά, καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀπέθανε, χωρὶς νὰ δυνηθῇ νὰ ὠφελήσῃ τῶν ἰατρῶν ἢ βοήθεια καὶ ἡ ἐπιστήμη. Ἐπὶ τῶν τριῶν ἡμερῶν τῆς ἀσθενείας του τὰ πτηνὰ του ἐπέτων ἀδιακόπως περὶ τὴν κλίνην του, ἀλλὰ ἐκάθηντο τεθλιμμένα εἰς τὸ προσκεφάλαιόν του, ἀλλὰ ἀνησύχως ἐπτερούγιζον ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν του, τινὰ ἐξέπεμπον τόνους πενθίμους, καὶ ὅλα δὲν ἤθελον σχεδὸν νὰ ἐγγίσωσι τὴν τροφὴν των.

Τέλος ὁ Δίκ ἀπέθανε, καὶ τότε διὰ περιέργου παραδείγματος ἀπεδείχθη ὁποίων αἰσθημάτων ἀγάπης εἰσὶ δεκτικὰ τὰ ζῶα, ὅταν οἱ ἄνθρωποι προσφέρωνται μετ' ἀγαθότητος πρὸς αὐτά. Ὅλα τὰ πτηνὰ τοῦ Δίκ εἰφαίνοντο βαθέως συναισθανθέντα τὸν θάνατον τοῦ εὐεργέτου των. Ἀλλὰ ἐν πρὸ πάντων, ἡ πέρδιξ, ἦτον ἀπαρηγόρητον ἀληθῶς. Ὅταν ἐτέθη ὁ δυστυχὴς Δίκ εἰς τὸν νεκροκράββατον, αὐτὴ περιπτατο ἀδιακόπως, καὶ τέλος ἐκάθισεν εἰς τὸ χεῖλος αὐτοῦ. Πολλάκις ἠθέλησαν νὰ τὴν διώξωσιν ἐκεῖθεν, ἀλλὰ πάντοτε ἐπανήρχετο ἐπιμόνως, καὶ συνώδευσε τὸν νεκρὸν μέχρι τοῦ νεκροταφείου. Ἐκεῖ δ' ἐκαθέσθη εἰς τοὺς κλάδους παρακειμένου δένδρου, καὶ εἰφαίνετο παρατηροῦσα ποῦ κατατίθεται τὸ σῶμα τοῦ φίλου τῆς. Ἀφ' οὗ δὲ οἱ συνοδεύσαντες τὴν ἐκφορὰν ἀνεχώρησαν, ἐκείνη δὲν ἀνεχώρησεν. Καθ' ἡμέραν ἤρχετο εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μητρός του καὶ ἐλάμβανε τὴν τροφὴν τῆς, ἔπειτα δὲ ἐπέστρεφεν εἰς τὸ νεκροταφεῖον, καὶ ἐκάθηντο καὶ ἐκοιμᾶτο εἰς κῦργον παρακειμένου ἐκκλησιδίου, ὅθεν ὁ τάφος εἰφαίνετο. Καὶ ἐνταῦθα ἔζησε καὶ ἐνταῦθα ἀπέθανε τέσσαρας μῆνας μετὰ τὸν κύριόν τῆς.

Ὁ Δίκ πρὸ τοῦ θανάτου του παρέδωκε τὰ χρήματα ὅσα εἶχε συναξεί, καὶ ἐνεμπιστεύθη τὴν περίθαλψιν τῶν πτηνῶν του, εἰς τὴν ἀδελφὴν του, ἧτις ἐδυνήθη οὕτω νὰ νυμφευθῇ. Ὁ δὲ σύζυγός τῆς ἐγκατέλιπε τὴν ὑπηρεσίαν τῶν σαύλων μου, καὶ διεδέχθη τὸ ἐπιτήδευμα τοῦ γυναικαδέλφου του, ἀφ' οὗ ἐβοηθήθη ὀλίγον καὶ ἀπὸ ἐμέ ὅπως τὸ ἐκτείνῃ. P.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

Γνωστικὴ ἡ τῶν τοῦ ἀνθρώπου γνώσεων σύντομος ἐκθεσις 1849 — Στοιχεῖα Φιλοσοφίας, ἡ τῶν περὶ τὰ ὄντα γενικώτερον θεωρουμένων τὰ στοιχειοδέστερα, 1851 ἐν Ἀθήναις — ὑπὸ Θεοφίλου Καίρη ἐπιστάσια Σ. Γλαυκωπίδου.

Ἄν ἡ ἐκφώνησις μόνη τοῦ ὀνόματος τοῦ νέου τοῦ